

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ เป็นความสัมพันธ์ทางด้านสัญญาาระหว่างแฟรนไชส์ซอร์¹ กับแฟรนไชส์ซี² โดยฝ่ายแฟรนไชส์ซอร์จะเป็นผู้มีประสบการณ์และประสบความสำเร็จในกิจการดังกล่าวมาแล้ว กับฝ่ายแฟรนไชส์ซีที่ต้องการประกอบธุรกิจที่มีชื่อเสียงนั้น โดยวิธีลดโดยการเข้าร่วมในระบบแฟรนไชส์ภายใต้รูปแบบ เงื่อนไข ข้อจำกัด และการควบคุมการดำเนินธุรกิจตามที่ได้ตกลงตลอดระยะเวลาของสัญญา โดยแฟรนไชส์ซอร์มีข้อผูกพันที่จะต้องเอาใจใส่อย่างต่อเนื่องในส่วนที่เกี่ยวกับความรู้ความชำนาญ ในขณะที่แฟรนไชส์ซีต้องจ่ายค่าตอบแทนในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นค่าดำเนินการ หรือค่าพัฒนาสินค้าของแฟรนไชส์ซอร์

ธุรกิจแฟรนไชส์มีวิวัฒนาการมาจากต่างประเทศ โดยเริ่มต้นที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ต่อมาถูกนำมาใช้ในประเทศไทย ซึ่งเริ่มแรกได้เข้ามาในรูปแบบของสถานีสาน้ำร้อน หลังจากนั้นก็เข้ามาในรูปแบบของบริการ Fast food ภายใต้ชื่อทางการค้าต่างๆ เช่น Pizza hut, Macdonald's หรือร้านสะดวกซื้อ เช่น 7 eleven, Family mart เป็นต้น ในปัจจุบันธุรกิจแฟรนไชส์ได้ขยายตัวไปสู่ธุรกิจประเภทอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจซักกรีด สถานออกกำลังกาย โรงเรียนกวดวิชา รวมไปถึงโรงพยาบาล จึงทำให้ระบบแฟรนไชส์เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย

ในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายแฟรนไชส์โดยเฉพาะขึ้น การพิจารณาสีทธิและหน้าที่ในทางกฎหมายของคู่สัญญา จึงต้องอาศัยกฎหมายที่มีอยู่เดิมมาปรับใช้กับประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น โดยพิจารณาจากหลักกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่เกี่ยวข้องกับสัญญาแฟรนไชส์โดยตรง หลังจากนั้นจึงพิจารณาว่าธุรกิจแฟรนไชส์เกี่ยวข้องกับเรื่องอะไรบ้าง

---

¹ ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ พ.ศ. .... มาตรา 4 “แฟรนไชส์ซอร์”
หมายความว่า ผู้ให้สิทธิในการประกอบธุรกิจ

² ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ พ.ศ. .... มาตรา 4 “แฟรนไชส์ซี”
หมายความว่า ผู้รับสิทธิในการประกอบธุรกิจ

ซึ่งคู่สัญญาจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้น ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่ากฎหมายแต่ละฉบับที่นำมาปรับใช้กับสัญญาแพรนไฮส์นั้นมีข้อจำกัดในตัวของมันเอง ดังนี้

1. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ หากมีปัญหาเกิดขึ้น เช่น แพรนไฮส์ชอร์ไม่เปิดเผยข้อมูลให้แพรนไฮส์ชอร์ทราบอย่างเพียงพอ หรือมีการหลอกลวงให้แพรนไฮส์ชอร์เข้าทำสัญญา แพรนไฮส์ชอร์ก็จะอ้างว่าการแสดงเจตนาเข้าทำสัญญากับแพรนไฮส์ชอร์นั้น เกิดจากความสำคัญผิดหรือกลล่อหลอน อย่างไรก็ตามแพรนไฮส์ชอร์มีหน้าที่ที่จะต้องพิสูจน์ถึงการแสดงเจตนาที่ไม่สมบูรณ์ดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีภาระการพิสูจน์ในเรื่องความเสียหายที่เกิดขึ้นอีกด้วย ซึ่งการพิสูจน์นั้นทำได้ยาก และเป็นภาระที่ปลายเหตุ เพราะเป็นกรณีที่กฎหมายเข้าไปกำกับดูแลหลังจากที่ได้มีการตกลงเข้าทำสัญญาแล้ว

2. พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 กล่าวคือ สัญญาแพรนไฮส์มีลักษณะเป็นสัญญาสำเร็จรูปอย่างหนึ่ง ซึ่งมักจะมีข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อแพรนไฮส์ชอร์ เช่น กำหนดว่าแพรนไฮส์ชอร์มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ทันที แต่ไม่มีการให้สิทธิแพรนไฮส์ชอร์ในการบอกเลิกสัญญาแต่อย่างใด ซึ่งกฎหมายฉบับนี้จะคุ้มครองแพรนไฮส์ชอร์ภายหลังที่สัญญาเกิดขึ้นแล้วและมีการฟ้องคดีต่อศาลเท่านั้น

3. กฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ เมื่อธุรกิจแพรนไฮส์ไม่มีกฎหมายควบคุมโดยเฉพาะ ศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาคดีพิพาทที่เกิดจากสัญญาแพรนไฮส์คือ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และศาลได้วินิจฉัยว่าสัญญาแพรนไฮส์เป็นสัญญาให้ใช้สิทธิประเภทใดประเภทหนึ่ง แต่ในทางปฏิบัติสัญญาแพรนไฮส์อาจประกอบด้วย การอนุญาตให้ใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาหลายประเภท อาจก่อให้เกิดปัญหาทางกฎหมายได้ และถึงแม้ว่าจะมีบทบัญญัติบางประการที่กำหนดให้รัฐสามารถตรวจสอบคุณสมบัติของคู่สัญญาและกำกับดูแลได้ เช่น การจดทะเบียนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า และการจดทะเบียนการอนุญาตให้ใช้สิทธิบัตร แต่ก็ยังเป็นเพียงการเปิดเผยข้อมูลเฉพาะส่วน คือ ในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าและการอนุญาตให้ใช้สิทธิบัตรเท่านั้น

4. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ เมื่อพิจารณาจากบทนิยามตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคฯ แล้ว จะเห็นได้ว่าทั้งแพรนไฮส์ชอร์และแพรนไฮส์ชอร์ไม่ถือเป็น “ผู้บริโภค” ดังนั้นข้อพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างแพรนไฮส์ชอร์และแพรนไฮส์ชอร์จึงไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

5. พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ การที่แพรนไฮส์ชอร์มักจะกำหนดเงื่อนไขการจำกัดสิทธิทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม เช่น กรณีการพ่วงขายโดยวางข้อ

กำหนดให้แฟรนไชส์ที่ซื้อวัตถุดิบสินค้า เครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ โดยรวมเอาสินค้าบางชนิดที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรักษาคุณภาพของสินค้าและความเป็นรูปแบบเดียวกันของสินค้าของระบบแฟรนไชส์นั้นเลย นอกจากนั้นบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวยังมีปัญหาในการตีความที่ไม่ชัดเจน อีกทั้งการกำหนดห้ามผู้ประกอบการที่มีอำนาจเหนือตลาด ที่ต้องมีส่วนแบ่งตลาดเกินกว่าร้อยละห้าสิบนั้น เป็นการทำให้ผลบังคับของกฎหมายแคบลง คือจะบังคับได้เฉพาะผู้ประกอบการรายใหญ่เท่านั้น

จะเห็นได้ว่ากฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีข้อจำกัดในการปรับใช้กับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์และไม่มีบทบัญญัติให้ความคุ้มครองแฟรนไชส์ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่าทำให้แฟรนไชส์ที่ถูกเอาเปรียบ ดังนั้นจึงถึงเวลาแล้วที่ประเทศไทยควรมีกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะเพื่อให้นิติสัมพันธ์ระหว่างแฟรนไชส์ซอร์และแฟรนไชส์ซีเป็นไปอย่างสมบูรณ์ เกิดความชัดเจนและเป็นธรรม ตลอดจนรองรับการขยายตัวที่เพิ่มขึ้นของธุรกิจแฟรนไชส์ในปัจจุบัน

ในปัจจุบันกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ พ.ศ. .... ขึ้นภายใต้แผนพัฒนากฎหมายของกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งร่างกฎหมายดังกล่าวกำหนดขึ้นเพื่อจัดระเบียบการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย เพื่อให้มีการส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ และให้ความเป็นธรรมแก่แฟรนไชส์ซอร์และแฟรนไชส์ซีในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ อย่างไรก็ตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวยังคงมีปัญหาซึ่งจะต้องวิเคราะห์ในเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การเกิดสัญญา ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ฯ กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ (แฟรนไชส์ซอร์) ในประเทศไทย ที่มีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนดจะต้องยื่นคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียน ซึ่งในกรณีนี้มีประเด็นที่จะต้องวิเคราะห์ถึงความจำเป็นในการกำหนดให้มีการจดทะเบียนและควรมีข้อยกเว้นหรือไม่ อย่างไร

2. หน้าที่ของแฟรนไชส์ซอร์

2.1 ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ฯ กำหนดให้แฟรนไชส์ซอร์มีหน้าที่เปิดเผยข้อมูลทั้งหมดเท่าที่จำเป็นในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์แก่แฟรนไชส์ซี แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดรายละเอียดของข้อมูลที่ต้องเปิดเผยแต่อย่างใด จึงมีประเด็นที่จะต้องวิเคราะห์ถึงรายละเอียดของข้อมูลที่แฟรนไชส์ซอร์มีหน้าที่เปิดเผยว่าประกอบด้วยข้อมูลอะไรบ้าง และควรมีข้อยกเว้นหรือไม่ อย่างไร

2.2 ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ฯ กำหนดให้แฟรนไชส์เซอร์ต้องจัดให้มีคู่มือการปฏิบัติงานที่มีความชัดเจน ถูกต้อง ครบถ้วน เพื่อให้แฟรนไชส์ซีสามารถปฏิบัติตามตามที่แฟรนไชส์เซอร์กำหนดได้ แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้กำหนดรายละเอียดของคู่มือการปฏิบัติงานแต่อย่างใด จึงมีประเด็นที่จะต้องวิเคราะห์ถึงรายละเอียดของคู่มือดังกล่าวว่าประกอบด้วยรายละเอียดอย่างไรบ้าง

3. หน้าที่ของแฟรนไชส์ซี ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ฯ กำหนดห้ามมิให้แฟรนไชส์ซีเปิดเผยข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจที่ได้รับสิทธิมาจากแฟรนไชส์เซอร์เพียงกรณีเดียวเท่านั้น จึงมีประเด็นที่จะต้องวิเคราะห์ว่าควรกำหนดห้ามแฟรนไชส์ซีประกอบธุรกิจอันมีสภาพเป็นอย่างเดียวกันและเป็นการแข่งขันกับธุรกิจของแฟรนไชส์เซอร์เป็นอีกกรณีหนึ่งหรือไม่ อย่างไร

4. การสิ้นสุดของสัญญา ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ฯ ได้กำหนดสิทธิในการบอกเลิกสัญญาของแฟรนไชส์ซีไว้ในบางกรณีเท่านั้น จึงมีประเด็นที่จะต้องวิเคราะห์ว่าควรให้สิทธิในการบอกเลิกสัญญาในกรณีอื่นๆ อีกหรือไม่ นอกจากนี้ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่ได้กำหนดในเรื่องสิทธิในการบอกเลิกสัญญาของแฟรนไชส์เซอร์ไว้แต่อย่างใด จึงต้องวิเคราะห์ว่าควรกำหนดไว้หรือไม่ เนื่องจากความสัมพันธ์ของคู่สัญญาแฟรนไชส์เป็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนและมีการลงทุนค่อนข้างสูงซึ่งแตกต่างกับสัญญาโดยทั่วไป และร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็มิได้กำหนดไว้ว่าหากคู่สัญญาแฟรนไชส์ตายจะส่งผลให้สัญญาแฟรนไชส์สิ้นสุดลงหรือไม่ จึงต้องวิเคราะห์ในประเด็นนี้ด้วยเช่นกัน

5. หน้าที่ของคู่สัญญาภายหลังสัญญาสิ้นสุด ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ฯ ไม่ได้มีบทบัญญัติในเรื่องนี้แต่อย่างใด จึงต้องวิเคราะห์ว่าควรกำหนดไว้หรือไม่

6. การระงับข้อพิพาท ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ฯ ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการระงับข้อพิพาทไว้โดยเฉพาะจึงมีประเด็นที่จะต้องวิเคราะห์ว่าควรกำหนดให้เป็นทางเลือกในการนำวิธีการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการมาใช้บังคับหรือไม่ และมีวิธีการอย่างไรและสำนักงานคณะกรรมการการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์มีบทบาทในเรื่องนี้อย่างไร

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาถึง ลักษณะทั่วไปของธุรกิจแฟรนไชส์ ลักษณะของสัญญาแฟรนไชส์ตามกฎหมายไทย กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาแฟรนไชส์ สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น และวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ พ.ศ. .... โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศออสเตรเลีย และประเทศมาเลเซีย เพื่อเป็นแนวทางในการวางกรอบกฎหมายแฟรนไชส์ของประเทศไทยให้เป็นกฎหมายที่มีขึ้นเพื่อ

ส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์มากกว่าเป็นกฎหมายที่มีขึ้นเพื่อกำกับดูแล อีกทั้งเพื่อให้กฎหมายดังกล่าวมีแนวทางที่เป็นกลางและได้รับการยอมรับ รวมทั้งมีแนวทางควบคุมที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและไม่เป็นการขัดขวางต่อการเติบโตเพื่อการแข่งขันทั้งในประเทศและต่างประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงลักษณะการประกอบธุรกิจ และขั้นตอนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย รวมถึงสิทธิ หน้าที่และความรับผิดชอบของคู่สัญญาในสัญญาแฟรนไชส์

1.2.2 เพื่อศึกษาถึงปัญหาและข้อจำกัดในการบังคับใช้ของกฎหมายไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันต่อการกำกับดูแลและคุ้มครองการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์

1.2.3 เพื่อศึกษาถึงกฎเกณฑ์ในการกำกับดูแล และคุ้มครองการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในต่างประเทศ

1.2.4 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ พ.ศ. .... โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ และเสนอแนะแนวทางควบคุมที่เหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและไม่เป็นการขัดขวางการขยายตัวของธุรกิจแฟรนไชส์

1.3 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาคั้งนี้มุ่งศึกษาถึงแนวคิด และลักษณะทั่วไปของธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย โดยศึกษาถึงลักษณะทางกฎหมายของสัญญาแฟรนไชส์ตั้งแต่ การเริ่มสัญญา ข้อตกลงที่กำหนดในสัญญา ความสัมพันธ์ของคู่สัญญา การสิ้นสุดของสัญญา ข้อจำกัดของกฎหมายที่มีอยู่ รวมถึงศึกษาวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ พ.ศ. .... โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศออสเตรเลีย และประเทศมาเลเซีย เพื่อเป็นแนวทางในการวางกรอบกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยต่อไป นอกจากนี้การศึกษาวិทยานิพนธ์ฉบับนี้ยังมีความแตกต่างจากวิทยานิพนธ์เรื่องอื่นๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในเรื่องดังต่อไปนี้

1. วิทยานิพนธ์เรื่อง “ลักษณะทางกฎหมายของสัญญาแพรนไฮส์” ของคุณถวิลวงษ์ ถายะพิงค์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2535 ที่ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องข้อพิจารณาทางกฎหมายเกี่ยวกับสัญญาแพรนไฮส์โดยวิเคราะห์ลักษณะของสัญญาแพรนไฮส์กับสัญญาอื่น ซึ่งต่างจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ที่ผู้เขียนมุ่งศึกษาปัญหาบางประการของสัญญาแพรนไฮส์ภายใต้กฎหมายไทย และวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแพรนไฮส์ พ.ศ. .... ที่ในขณะนี้อยู่ในระหว่างจัดทำร่าง
2. วิทยานิพนธ์เรื่อง “มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับข้อตกลงพ่วงขายในสัญญาแพรนไฮส์” ของคุณมนตรี ศิลปมหาบัณฑิต นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2535 ที่ทำการศึกษาวิจัยเฉพาะกรณีข้อตกลงพ่วงขายในสัญญาแพรนไฮส์เท่านั้น ซึ่งต่างจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ที่ผู้เขียนมุ่งศึกษาถึงปัญหาโดยรวมไม่ว่าจะเป็นปัญหาว่าด้วยการเข้าทำสัญญา ปัญหาว่าด้วยการเลิกสัญญา ปัญหาว่าด้วยการบังคับตามกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน รวมถึงข้อจำกัดของการประกอบธุรกิจแพรนไฮส์
3. วิทยานิพนธ์เรื่อง “มาตรการทางกฎหมายในการกำกับดูแลธุรกิจแพรนไฮส์” ของคุณปริศนา จิรวัดมนพร นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2546 ที่ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสัญญาแพรนไฮส์ โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ซึ่งไม่มีการวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแพรนไฮส์ พ.ศ. .... แต่อย่างใด
4. วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีความแตกต่างจากวิทยานิพนธ์เรื่อง “แม่แบบกฎหมายของ UNIDROIT ในการเปิดเผยข้อมูลสำหรับการให้แพรนไฮส์ระหว่างประเทศ” ของคุณธราทิพย์ นิงสานนท์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2548 ที่ทำการศึกษาวิจัยเฉพาะบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลในการให้แพรนไฮส์เท่านั้น ซึ่งต่างจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ที่ผู้เขียนมุ่งศึกษาวิเคราะห์ถึงร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแพรนไฮส์ พ.ศ. .... ทั้งฉบับ

1.4 วิธีการศึกษา

การศึกษาวิจัยเพื่อจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้วิธีการศึกษาวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก และใช้วิธีการศึกษาเชิงวิเคราะห์เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์และปัญหาที่เกิดขึ้น โดยศึกษาวิจัยจากเอกสาร ตำราวิชาการ บทความ ข่าวทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับแฟรนไชส์ วิทยานิพนธ์ กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ และกฎหมายต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศออสเตรเลีย และประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะ และนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เปรียบเทียบกับร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ พ.ศ. .... เพื่อวางกรอบกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยต่อไป

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ได้ทราบถึงลักษณะการประกอบธุรกิจ และขั้นตอนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย รวมถึงสิทธิ หน้าที่และความรับผิดชอบของคู่สัญญาในสัญญาแฟรนไชส์

1.5.2 ได้ทราบถึงปัญหาและข้อจำกัดในการบังคับใช้กฎหมายไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันต่อการกำกับดูแลและการคุ้มครองการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์

1.5.3 ได้ทราบถึงกฎเกณฑ์ในการกำกับดูแล และการคุ้มครองการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในต่างประเทศได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศออสเตรเลีย และประเทศมาเลเซีย

1.5.4 ได้ทราบถึงแนวทางในการวางกรอบของกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทย รวมถึงได้เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์เพื่อให้กฎหมายดังกล่าวมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีลักษณะเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ และให้ความเป็นธรรมแก่แฟรนไชส์ชอร์ และแฟรนไชส์ซีในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์